

Arrest

nr. 92 392 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam samen met één van haar vijf kinderen naar België en vroeg op 5 januari 2010 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker verliet zijn land van herkomst samen met de overige vier kinderen. Ze reisden via Polen naar België en kwamen in het Rijk aan op 8 augustus 2011. Op 11 augustus 2011 vroegen ook zij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 23 maart 2012 verwierp de Raad het beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij arrest nr. 77 663.

Op 29 maart 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 april 2012 werd aan verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten (bijlage 13^{quinqüies}). Verzoekers dienden een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde bevelen. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arresten nr. 89 195 en 89 196 van 5 oktober 2012.

Op 29 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter de vreemdelingenwet.

Op 19 juni 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 maart 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 21 juni 2012 werd ook de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd echter op 13 augustus 2012 ingetrokken.

Op 12 juli 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2012 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 augustus 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2012 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Dit is zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoekers het rechtens vereiste belang ontberen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Waar verzoekers aangeven dat zij nog beroepen hangende hebben bij de Raad tegen beslissingen betreffende hun medische regularisatie ziet de Raad niet in hoe deze beroepen afbreuk zouden kunnen doen aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris. Deze beroepen kunnen hoogstens een invloed hebben op de tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Verzoekers stellen dat in Tsjetsjenië/Ingoetsetië/Dagestan verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dat deze schendingen van diverse aard zijn. Zij stellen dat het niet is omdat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit dat de situatie in Ingoetsetië plots veilig zou zijn. Zij wijzen er op dat verschillende elementen van de vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, bevestigd zijn en geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Ingoetsetië/Tsjetsjenië/Dagestan. Verzoekers stellen dat de VBC in het verleden heeft geoordeeld dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging. Zij benadrukken dat het heden een courante praktijk is om personen te arresteren en te onderwerpen aan foltering. Zij menen dan ook dat er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Waar verzoekers stellen dat er in Ingoetsetië/Tsjetsjenië/Dagestan verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers zich beperken tot een gratuite bewering. Zij brengen geen enkele concrete informatie aan terzake. Bovendien hebben zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijkkluidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekers geen risico lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen wordt geschonden. Ook wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM blijven verzoekers vaag. Zij menen dat de schending van artikel 3 van het EVRM meteen ook de schending van artikel 13 van het EVRM aantoont. *In casu* volstaat het te stellen dat verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU